

KATKA NA TÁBOŘE

Dagmar Čechová

ilustrace

Marie Machálková

ORIGONA®

Copyright © Dagmar Čechová
Illustrations © Marie Machálková

ISBN 978-80-88116-26-4

ID 009-01

*Milá Katko,
přejeme Ti krásné prázdniny,
ať si pohodově odpočineš
a načerpáš síly do nového školního roku.*

Babička Líba a teta Mája

30. června 2026

Úvod

Kateřina Tesaříková, hlavní hrdinka této knížky, se narodila 1. ledna 2013 a žije s maminkou, tatínkem a bráchou Jirkou v Opavě. Má modré oči, blondáté vlasy a její oblíbenou barvou je fialová.

I když byla Katka už velká holka, musela jednoho prázdninového dne odjet na letní tábor. Moc se jí nechtělo, zvlášť když tam nebyla její kamarádka Bára.

Přečtěte si v tomto příběhu, jaké to nakonec pro Katku bylo skvělé a vzrušující dobrodružství!

1. Přípravy na cestu

Katka se zamračeně podívala na starý hnědý kufr u svých nohou. Jako by nestačilo, že ji donutili tam jet. A teď ještě ta ostuda s tímhle příšerným kufrem, který je snad z minulého století! To jí určitě udělali schválně!

Stokrát raději by teď seděla doma v Opavě, kde bydlí s maminkou, tatínkem a bráchou Jirkou. Místo toho bude muset s tou archeologickou vykopávkou za chvíli nastoupit do autobusu plného určitě podobně otrávených a hlavně rozhodně úplně cizích dětí a zamířit někam bůhvíkam do lesů.

„Já jsem měla tábory vždycky ráda,“ přesvědčovala ji před pár týdny maminka, když se Katka vztekala, že na žádný tábor o prázdninách ani náhodou nepojede.

„Já je ale rozhodně ráda nemám!“ založila si ruce na prsou křížem a zaujala bojovný postoj, aby bylo jasné vidět, jak moc s tím nesouhlasí. Nebylo jí to ovšem nic platné.

„To proto, žeš ještě nikdy na žádném nebyla“ zkoušela to s ní maminka trpělivě.

Dobře věděla, že nesmí dát na první Katčin odpor, protože potom by nikdy nikam nejeli. Vždycky jí totiž dalo nejvíc práce ji přesvědčit, že je lepší vyrazit z domova a něco nového zažít a vidět. Většinou byla Katka z výletu nakonec nadšená, ale na začátku to pokaždé vypadalo jako by ji nějaká neviditelná síla držela pevně omotanou rukávy z kabátku od pyžama a přivázanou k její posteli. Nechtěla ji pustit a našeptávala jí do ucha, že je přece všude dobře, ale doma nejlíp.

„Je spousta míst, kam nemusím jezdit a přitom vím, že by se mi tam vůbec nelíbilo, mami. Třeba vězení...“ zkoušela Katka pro změnu vtipkovat.

Znovu se podívala na starý kufr, na němž byla přivázaná visačka s její adresou. To asi kdyby se jí náhodou zavazadlo někde ztratilo, protože ukrást by ho nejspíš nikdo nechtěl.

Maminka se ale vůbec nesmála. V jejím pohledu bylo naopak něco, co tam Katka neviděla ani trochu ráda. Nevyřčená prosba, aby se chovala jako velká holka a neztěžovala jí to. Znala ten pohled. Nevypadalo to pro ni vůbec dobře.

Zkusila tedy tasit svou nejsilnější zbraň. Jestli ani to nepomůže, jsou všechny její snahy marné. Katka došla až k mamince a pevně ji objala. „Mami, prosím, že tam nemusím?“ upřela na ni své modré oči a párkrát zamrkala s pohledem neodolatelného štěněte, které se ztratilo a touží po zbytek života dělat loužičky právě na jejím koberci.

„Bude to tam krásné a určitě si najdeš spoustu kamarádek,“ pohladila ji maminka po blondatých vlasech a hlas zněl přitom unaveně a tak nějak zvláště smutně. Rozhodně víc, než mohla Katka ignorovat. Přestala se dál zmáhat na účinný odpor. Byla sice ještě holka, ale slepá ani hloupá nebyla.

„Nepotřebuju nové kamarádky, mám přece Báru,“ namítla už bez naděje, že by snad její reakce mohla cokoliv změnit. Její nejlepší kamarádka Bára musela odjet už včera. Rodiče ji poslali na pár týdnů k nějaké tetě do Horní Dolní. I když bylo Báře líto, že se s Katkou tak dlouho neuvidí, přiznala, že se tam na druhou stranu docela těší. Teta bydlela v hájovně u lesa, kde bylo pořád co dělat a kde se dala zažít spousta dobrodružství.

To je něco úplně jiného než nějaký hloupý a nudný tábor, kam teď Katka musí z donucení odjet autobusem a kde ji určitě nic zajímavého nečeká.

Znovu se podívala na starý kufr, na němž byla přivázaná visačka s její adresou. To asi kdyby se jí náhodou zavazadlo někde ztratilo, protože ukrást by ho nejspíš nikdo nechtěl. Na visačce, šikovně zabalené do igelitu, aby nezmokla, stálo úhledným písmem: Kateřina Tesaříková, Opava.

Snad by jí ani nevadilo, kdyby se ta hrozná hnědá věc někam vypařila, jenže v ní měla i pár svých oblíbených kousků, o které by opravdu

nerada přišla. Jako například milovanou fialovou mikinu a pak taky modrý polštářek, který si s sebou všude vozila.

.....

„Tesaříková!“ ozvalo se od dveří autobusu. Stála tam nějaká mladá žena, zřejmě táborová vedoucí, určitě o dost mladší než maminka, a koukala do papírů. Odškrtovala si na seznamu děti, které se dostavily k odjezdu.

Jakmile si něčí jméno odškrtnla, jeho kufr, velmi podobný tomu Katčinu, se stěhoval do prostoru pod podlahou autobusu, dítě se rozloučilo s rodiči a nastoupilo mezi ostatní. Blížil se moment, na který se Katka vůbec netěšila, a tak ho prodlužovala, jak jen mohla. Zarytě mlčela a dívala se do země, jakoby se jí to vůbec netýkalo.

„Kateřina Tesaříková, narozená 1. ledna 2013,“ upřesnila vedoucí a rozhlížela se po dětech, které ještě stály venku.

Maminka se na ni povzbudivě usmála. „Tak si to hezky užij a brzy mi napiš, jaké to tam je.“ Naposledy ji pohladila po blondátých vlasech a zavolala směrem k vedoucí: „Tady!“

Nedalo se nic dělat. Katka předala kufr řidiči a na schodech do autobusu se ještě jednou otočila s výrazem odsouzení na smrt. Kdepak, na mámu tentokrát evidentně nezabere vůbec nic.

Klec sklapla a následující dva týdny bude muset strávit na cizím místě, s cizími dětmi, bez rodiny i kamarádky Báry. Jen s tím zpropadeným ošklivým starým hnědým kufrem.

Blížil se moment, na který se **Katka** vůbec netěšila, a tak ho prodlužovala, jak jen mohla. Zarytě mlčela a dívala se do země, jakoby se jí to vůbec netýkalo.

2. Nástup se šíškou

Tak tohle jí ještě scházelo! Jako by snad nestačilo, že musela být tady, ještě ji přidělili do smíšeného oddílu, kde kromě pár prcků, kteří se jistě sotva učili číst a psát, nebyl nikdo stejně starý jako ona. Katka byla druhá nejstarší, hned po jakési Olině, která právě tak tak prolezla devátou třídou.

V každém stanu s podsadou, které byly postaveny okolo hlavního ohniště do půlkruhu neboli tvaru podkovy, byly dvě provizorní postele z prken a polička. Nic víc. Katka byla z domova zvyklá na své pohodlí a tohle se tomu rozhodně ani neblížilo.

„Tahle je moje,“ zavelela Olina místo pozdravu a vybrala si svou část stanu. Zakopla kufr pod postel a natáhla se na ni, jako by tu snad bydlela odjakživa. „Jezdím sem každý rok už od druhý třídy a znám to tady jak své boty,“ dodala tónem, který nepřipouštěl pochyby.

Katka sklouzla pohledem na boty, které si její nová spolubydlící ani nezula, než si lehla. Zrovna takové nosila i Bára, takže je Katka vlastně taky celkem znala, nijak jí to ovšem nepomohlo, aby si tu připadala lépe.

„Já jsem tu poprvé,“ připustila, ale velmi se přitom snažila o ledabylý tón, jakoby na tom vůbec nezáleželo. Moc se jí nepovedl, a tak alespoň z kufru vybalila svůj oblíbený modrý polštářek, než zavazadlo po Olině vzoru zastrčila pod prkennou pelest. Hned se cítila o trochu lépe. Lehla si také na záda, oblíbený polštářek sevřela rukama a nohy v zablácených teniskách vystrčila raději přes podsadu ven, aby si hned první den nenadělala nepořádek v posteli.

„Tak takhle ne, Tesaříková!“ ozval se zvenku přísný hlas hlavního vedoucího. Byl to zarostlý vousatý obr, určitě měl přes dva metry. „Kdes to viděla, lézt do postele v botách? To by se vaši asi divili, že?! Ještě jednou a budeš za trest škrábat brambory pro celý tábor!“

„Tak takhle ne, **Tesaříková!**“ ozval se zvenku přísný hlas hlavního vedoucího. Byl to zarostlý vousatý obr, určitě měl přes dva metry.

Katka polekaně trhla nohama z pelesti dolů tak rychle, až se přitom bolestivě praštila do kotníku. Nechápat se podívala na Olinu, která ležela na své posteli jen v ponožkách a tvářila se jako absolutní nevinátka. Kdy si stihla svoje boty sundat, přitom **Katka** vůbec nepostřehla.

Zřejmě měla ze svého úhlu pod plachtou stanu lepší výhled na přicházejícího Barabase, což byla obrova přezdívka, jak se měla **Katka** brzy dozvědět. Olina se tak v mžiku nenápadně vyzula, aby měla problém jen ta nová holka, která evidentně táborová pravidla ještě neznala.

Hustá a přísně vypadající bradka se ještě jednou rozechvěla a směrem k Olině pronesla: „Nauč prosím tě tady tu novou, jak se má chovat! Ty už to tu přece dobře znáš. Ať s ní nejsou trable a nemá je pak kvůli ní celý oddíl...“ A pak zmizela i se svým nositelem kamsi k polní kuchyni.

Jen se Barabasova ohromná postava odvalila, Olina se začala škodolibě chechtat, až se za břicho popadala. „Teda, ten ti dal! Vypadalas jako vyplašený kuře! Div, že ti ty bulvy nevypadly z důlků,“ posmívala se **Katce** a náramně dobře se u toho bavila.

Katka si byla jistá, že tohle by jí **Bára** nikdy neudělala. Správnou holku přece vůbec netěší, když má kámoška problémy. A tahle Olina ji přitom do toho průšvihů namočila dokonce schválně! **Katka** si bude muset zřejmě dávat po celou dobu trvání tábora velký pozor, aby jí zase na nějakou tu její legráčku neskočila.

„Nááástuuup!“ zadunělo Barabasovým hromovým hlasem napříč celým táborem, až se **Katka** divila, že u ohniště v pozoru nestojí i všechny veverky z okolních lesů. Možná už byly na ten jeho řev zvyklé nebo se pravidelně na dobu konání tohoto tábora raději stěhovaly někam do Horní Dolní, aby to nemusely poslouchat.

A teď je tam s nimi možná i **Bára**, sbírá jahody a borůvky, nebo si staví domky z mechu a větví a užívá si pořádné prázdniny, zasnila se **Katka**. A možná, že právě skáče přes potok, pozoruje pstruhy nebo čolky a nějaká ta pořouchlá veverka po ní zrovna hází šišku.

*A teď je tam s veverkami možná i **Bára**, sbírá jahody a borůvky, nebo si staví domky z mechu a větví a užívá si pořádné prázdniny, zasnila se **Katka**.*

„Zopakuj to, Tesaříková!“ promluvila na ni najednou bradka hrozně zblízka. Nad ní seděl velký bachratý frňák a jen o malý kousek výš dvě obrovské temně hnědé, snad skoro až černé oči. Vůbec nevypadaly přátelsky, a tak se Katka neodvážila odporovat a prostě splnila rozkaz.

„Šišku,“ hlesla. Nastoupenými oddíly to překvapeně zašumělo.

„Cože?“ Černé oči vypadaly ještě větší, než před chvílí, i když se to předtím nezdálo být už možné.

„Šišku,“ pokrčila rameny Katka a vtom jí došlo, že Barabas určitě nemyslel to, co jí před chvílí běželo hlavou, když vzpomínala na svou kamarádku Báru. Obr zřejmě vysvětloval dětem nějaká důležitá táborová pravidla a chtěl, aby po něm Katka zopakovala to, co říkal on sám – všem a nahlas.

Katce to najednou přišlo k smíchu. Nejdřív trošičku, takže jí začaly lehce cukat koutky, pak už to nešlo udržet a začala se smát doopravdy. Bradka, frňák i temně hnědé oči ucukly překvapeně o kousek dozadu, takže už nepůsobily tak zlověstně.

Pomalu se začaly přidávat další děti, protože Katčin smích byl velmi nakažlivý. Netrvalo dlouho a chechtali se všichni kolem dokola, a to včetně Barabase, který se také neudržel. Jediný, kdo se nesmál, ale nasupeně se rozhlížel okolo, co se to děje, byla Olina.

„Tak jo, fajn,“ Barabas dal ruku kolem Katčiných ramen. „Takže abych to shrnul – jak řekla tady srandistka Katka, kdo bude mít ve stanu největší nepořádek, bude mít k večeři jen suchý... – tedy suchou šišku. To jsme tu ještě neměli, ale proč ne? Fajn, běžte si připravit klacky, budeme si na zahájení tábora jako vždycky opékat buřty.“

„Hurááá!“ ozvalo se sborově a děti se na povel rozprchly. Některé směřem ke svým stanům pro malé nožíky ve tvaru rybiček a ty, které už to znaly a měly je v kapse připravené, rovnou k lesu pro dlouhé a rovné klacíky. Těm pak ořežou rybičkou špičku, aby se na ně buřty dobře nepochovaly.

„Kateřino, Olino,“ otočil se Barabas k jediným dvěma postavám, které se ze svých míst zatím nepohnuly, „jste nejstarší, budete mít dneska jako první hlídku. Přesně o půlnoci budete připraveny u věže. A pořádně se oblečte, bude úplněk a má se hodně ochladit.“

5. Šiška a Barabas v akci

Když se konečně dosyta nasmáli, překvapeně si uvědomili, že všude kolem je naprostý klid. Stále ještě se dívali vzájemně do očí a první si troufl se rozhlédnout Barabas.

„Jsou pryč,“ hlesl překvapeně. „Ono to vyšlo!“

„Kdepak Katka, to je panečku hlava!“ plácla kamarádku uznale po zádech Bára.

„Ale jak... jak jsi to...?“ Barabas se marně snažil najít správná slova.

„Víš, Olina mi předtím vyprávěla, co se ti stalo, a...“ vtom se Katka zarazila. „Sakra, Olina! Musíme ji rychle najít! Mohla by být v nebezpečí!“

Běželi honem do tábora a hledali všude. V kuchyni, na holčičích a dokonce i klučičích latrínách, ve společenském stanu i u zdravotnice, nikde nebyla. Dívali se i za stany, volali ji, ale Olina se neozývala.

„Co jen řeknu jejím rodičům?“ lamentoval Barabas a najednou vůbec nevypadal jako dvoumetrová hora, ale spíš jako hromádka neštěstí.

Najednou Katku něco napadlo. Nebylo to sice moc pravděpodobné, ale co kdyby přece jen? Tam se přece nedívali a pod svícnem bývá největší tma!

Pro jistotu tedy doběhla ke svému stanu a zkontrolovala druhou postel. Když se opět začala hlasitě smát, přilákalo to i hlavního vedoucího.

„Opice jedna!“ ulevil si Barabas, když zahlédl Olinu, jak hluboce spí ve své posteli, ovšem s obutými a úplně zablácenými botami. „Zítra to pěkně schytá! A k večeři dostane...“ podíval se na Katku a větu dokončili opět se smíchem spolu: „...suchou šišku!“

Po chvíli Barabas zvažněl a podal Katce ruku. „Jsi skvělá a statečná holka. Jdi si už lehnout, vystřídám tě na hlídce sám, stejně bych teď nejspíš neusnul.“

„A co Bára?“ překvapeně se rozhlížela Katka.

Běželi honem do tábora a hledali všude. V kuchyni, ve společenském stanu i u zdravotnice, nikde nebyla. Dívali se i za stany, volali ji, ale Olina se neozývala.

„Kdo?“ zatvářil se vousatý obr nechápavě.

„No **Bára**, moje kamarádka, která mi pomohla ty zloděje dětství porazit.“ Ať se **Katka** dívala na kteroukoliv stranu, nejlepší přítelkyni nikde neviděla.

„Jaká kamarádka?“ divil se Barabas dál.

„Přece jsi ji viděl, byla tam se mnou, když jsi přišel...“ snažila se **Katka** ze všech sil, aby se vedoucí rozvzpomněl.

„Nevím, o čem to mluvíš, Šiško. Když jsem tě tam s nimi našel, byla jsi sama. Přišlo mi sice divné, že si povídáš nahlas a směješ se tomu, co jsi sama řekla, ale myslel jsem si, že je to součást strategie. Koneckonců díky tomu, že ses smála tak nahlas, se ti povedlo mě vzbudit a šel jsem zkontrolovat, co se to děje.“

Katka na něj chvíli překvapeně civěla. Je možné, že by měla halucinace nebo snad nějaké vidiny? Že by sem **Bára** ve skutečnosti nedorazila a nepomohla jí? Už už začínala mít pochybnosti o tom, jestli se jí to celé jen nezdálo, když jí Barabas položil ještě jednu otázku.

„Mimochodem, pořád ještě jsi mi nevysvětlila, jak jsi přišla na to, jak se jim ubránit.“

Takže to nebyl sen, opravdu se to stalo. Ona skutečně porazila partu zlodějů dětství, i když si doteď myslela, že na to byly **s Bárou** dvě.

„Když mi Olina vyprávěla, co jsou zač a o co jim jde, řekla jednu důležitou věc. Že všechny ty krásné dětské věci z člověka vysají skrz jeho strachem rozšířené oči. Tak jsem si řekla, že dětem, které spí, ublížit nemůžou, protože ty mají přece oči zavřené. No a nám nezbývalo, než se zkrátka nebát a pro jistotu se jim vůbec nedívat do očí. Pak nám také nemohli vůbec nic udělat.“

„Zítra ráno tě na nástupu jmenuji kapitánkou vašeho oddílu místo Oliny. Zasloužíš si to víc, než ona,“ poplácal **Katku** vedoucí po zádech.

„Jestli k tomu můžu něco říct, nedělej to, Barabasi. Ona by se určitě necítila dobře. Myslím, že už to, že utekla z hlídky, jí dá docela zabrat, až se vyspí. Bude mít co dělat, aby ze sebe ten stud setřásla. Bude asi lepší ji

pořádně zaměstnat, aby měla nějaký důležitý úkol a méně času na výčitky svědomí," požádala ho Katka.

„Ty jsi mi ale najednou nějaká dospělá! Nevysály ti ty potvory přece jen trochu toho dětského uvažování?“ zavtipkoval Barabas.

„Zjevně se jim to do jisté míry podařilo,“ zareagovala s přehnaně vážnou tváří Katka. „Obávám se, že se ocitneš ve velmi nepříjemné situaci, až budeš čelit výčitkám mých rodičů.“

Bodrý vousatý obličej náhle nepřírozeně ztuhl. Temné oči zkoumaly Katku tak důkladně, až to dívka po chvíli nevydržela a vyprskla smíchy.

„Mám tě, kámo! Skočils mi na to!“ Katka se pobaveně plácala do kolenu.

„Teda Šiško! Vážně jsi mě dostala! Máš u mě buřta! A teď už padej na kutě, zítra je taky den. I když snad bude o dost klidnější, než ten dnešní. Dobrou,“ mávl ještě přátelsky Barabas, než se odebral nahoru na věž hlídat tábor po zbytek noci.

Když o chvíli později Katka usínala, běžely jí hlavou dvě věci. Nej dřív chvilku to, jak je možné, že se jí nejlepší kamarádka takhle živě zjevila ve chvíli, kdy ji nejvíc potřebovala, a přitom tu zřejmě ve skutečnosti vůbec nebyla.

Druhou myšlenkou, po níž jí zůstal až do rána na tváři spokojený úsměv, bylo to, že si vlastně vůbec nevzpomíná, kdy se naposledy takhle hodně nasmála. I když to bylo místy opravdu strašidelné a nesmírně napínavé, vlastně se posledních několik hodin pořád jen smála, chtěla a chvílemi i za břicho popadala.

A to si původně fakt myslela, že se na táboře bude nudit! Kdyby jen máma věděla! Ale vysvětlovat jí to samozřejmě nebude. Nepochopila by to a nejspíš by jí ani nevěřila.